

det, jeg har sagt, bevirke, at det store Flertal gaar over til Ministeren, selv om de ikke før have været paa hans Side. De ville nemlig sige, at det indeholder et ondt, djævelst Angreb paa Ministrene, men dem maa vi holde paa, selv om vi ere nok saa misfornøiede med dem, ja vi maa endogsaa holde paa Forbudet mod Sverig, thi nu bruger Venstre dette mod Regjeringen, og Regjeringen maa Ingen angribe, det er en hellig Pligt. Det bliver ganske vist en umulig Situation for os her. Fremdrage Storpoltiken tør man ikke, thi det er et Angreb paa Regjeringen, og fremdrage de enkelte Sager tør man heller ikke, thi saa siges der strax, at det er Tegn paa Underfundighed, at det ogsaa er en Maade at angribe Regjeringen paa! Der er altsaa ikke Andet at gøre end at tie stille, thi man drager kun hele Skarer over til Ministeriet, naar man paaviser, at det har begaaet Feil. Nu vil man maasse sige, at det er Venstres Skyld, at der er denne udelukkende Interesse for Politik (Vrix: Hør!). Ja, jeg har vel set, at det ærede Medlem længe har haft det „Hør“ paa Læberne, derfor vil jeg strax besvare det med, at jeg ikke vil kunne give det ærede Medlem Ret i den Tanke, som derved skulde finde sit Udtryk. For det Første vil jeg sige, at det er Regjeringens Skyld, at vi ere komne dertil, thi Regjeringen har ved det, den har gjort til sit Program, tvunget Alle, baade Venner og Modstandere, til at koncentrere deres Interesse om Storpoltiken. Regjeringen har kun et eneste Program, som det ikke har opgivet, men som det maa siges konsekvent at have fulgt, og det er dette, at blive ved at være Regjering. Nu ønsker jeg, idet jeg udtaler dette, at det ikke maa misforstås. Der findes ganske vist her i Salen Ingen, der misforstaar den Slags Udtalelser, men der findes altid Naturer ude i Verden, omkring i Pressen, hvis Evner ikke slaa til til at forstå, hvad man siger, saa man maa vænne sig til at udtrykke sig meget klart, og de ville maasse sige, at nu har jeg rettet en bestemt Bestyldning mod Ministrene for, at de blev for Sagernes, Portefeuillernes eller Uniformernes Skyld, eller en anden saadan Latterlighed. Det vil jeg øieblikkelig og udtrykkelig forvare mig imod. Det kunde aldrig falde mig ind at sige Sigt, men ikke desto mindre er jeg nødt til at bruge den Beteg-

nelse, jeg har brugt, fordi jeg deri finder det klareste Udtryk for Ministeriets Program: det at blive og vise, at en Regjering her i Danmark behøver ikke Folkethinget, den kan bestaa, eksistere, indrette sig, reggere til Gavn for Landet uden Hentyk til Folkethinget; Folkethinget er ikke nødvendigt. Det er en Opgave, som jeg meget godt kan sige om Regjeringen, at den har sat sig. Det har dens Tilhængere altfor ofte sagt, det har dens Gjærninger altfor ofte vist, idet den har opgivet Sagerne, naar det gjaldt om at hævde dette Princip. Naar man først har stillet sig paa det Standpunkt, finder jeg det naturligt, at man bliver staaende der, men saa Meget er vist, at naar man staar paa det Standpunkt og vil gjøre det klart for Befolkningen, at Folkethinget overhovedet kan undværes, maa man ogsaa finde sig i, at Alt kommer til at dreie sig derom. Det kan ikke dreie sig om noget Andet, thi alle de andre Standpunkter har man opgivet, ladet falde; altsaa kan Kampen umulig dreie sig om dem, men maa nødvendig dreie sig om dette Princip, thi det har Regjeringen sat hele sin Position, hele sin Politik ind paa. Altsaa, det nytter ikke at bestyldte Oppositionen her for at være en Opposition, der kun ser paa, kun bryder sig om Politik, tværtimod; jeg tror, at er der Noget, som Oppositionen ønsker, saa er det det at komme væk fra Politiken, men det kan ikke ske, det er aldeles umuligt; Regjeringen ønsker selv, at det skal blive saaledes ved, og vi faae hver Dag Beviser for, hvor ivrig man fra Regjeringens og deres Side, som støtte Regjeringen, er for at faa det storpolitiske Element draget frem. Det er ikke mere end en kort Tid siden, at man faae alenlange Underjøgelses i „Berlingske Tidende“, vort officielle Blad, om Parlamentarisme, Konstitutionalisme osv., Noget, der viser, hvor optaget man er af disse storpolitiske Ting. Jeg tror nu overhovedet, at det kan daarlig hjælpe at undersøge nærmere, hvem der har begyndt paa denne Storpolitik, og jeg skal derfor ikke fortsætte dette videre; men saa Meget tror jeg, man skal indrømme, at den findes, og at den ministerielle Side er ikke en Smule uskyldig eller blid eller ufordærvet paa det Omraade. Tværtimod, er der nogen Side, hvorfra den Sag er bleven stillet kraft paa Spidsen, er det netop fra Ministeriets Side. Istedetfor det, tror jeg, det var langt fornuftigere